

Pogovori.

(Dalje.)

G. I. K. v M.: Hvaležnost svojo ste pokazali s tem, da ste „Nepozabnemu učitelju“ (prof. I. Poljancu) posvetili spominčico. Naj vendar to celo natisnemo.

Trohni že truplo Ti, trohni,
prestal si že življenja boje;
spomin na Te pa še živi,
spominja se Te srce moje.

Spomin na Te je sladko-tožen:
Bil pravi moški si značaj,
pošten, pravičen in pobožen,
kar redko je pri nas sedaj.

Bil nisi mi samo učitelj
in bistril nisi le duha,
marveč bil meni si vzgojitelj,
vzgojitelj mojega srca

A zdaj! . . . Že krije črna ruša
preblago, zlato Ti srce.
Za tabo plaka moja duša
in grenke toči mi solze.

To se bere, lepo bere, in vsa čast Vam,
mladi pesnik! Da bi imel vsakdo tako v čisl
svojega učitelja, in da bi vsak učitelj tako
blago deloval na dobra mlada srca! Še zadnjo:

Z i m a.

Krog mene zima: led, sneg beli —
a v mojem srcu je pomlad:
cvetó v njem bujno cvetke nežne,
zelenje raste lepih nad . . .

Krog mene mrtvo vse in golo,
a v srcu živo je življenje:
plujo v njem burno razna čustva
in mnogotero hrepenenje . . .

„Hu, mraz je, mraz!“ Srebrno beli
kosmiči padajo z neba . . .
Ogrevajo me čustva vroča,
ki v pesnih vro mi iz srca.

Naj cvete Vam pomlad neskalsena, naj
čustva vznemljajo Vam v srcu vroča in — blaga,
pa naj donese lepega sadú, ki ga pričaku-
jete Vi, ki ga bodele gotovo uživali kdaj.
Tega Vam iz srca želimo. Zdravi! M. B.

V rokah imamo nekaj pesmij, ki niso
dovršene, da bi jih mogli staviti med zrele
proizvode, a tudi niso tako slabe, da bi jih
kazalo zavreči. Zato naj imajo tukaj svoj
prostor, kjer jim bo sodba naših naročnikov
milejša, nego je onim, ki so v listu. Tukaj
vidimo dobro voljo mladega pisatelja, vese-

limo se njegovih lepih mislij, a semtertje se
nekoliko nasmehnemo, kadar uspeh ni tak,
kakor je bila volja.

Teh cvetov trgati nikar!

Požene rodna prst iz tal
spomladi zgodnji cvet prezal;
in žarek solnčni ga živi,
iz neba rosa ga poji.
Tako razcvita pisan cvet
in krasen vonj pošilja v svet,
da vsak, naj bo star ali mlad,
se skloni k temu cvetu rad
v podnožju solnčnih bregov
in vonja krasen duh njihov.
A če utrga ga kedo,
nikdar več dišal ti ne bo;
nič več ne bo ga vonjal svet,
ker vtrgan kmalu zvane cvet.

I v srcih naših cvetov roj
rodi ljubezni gorke soj.
Vesel je vsakdo teh cvetov
in vsak rad vonja duh njihov.
Le vonjajte cvetove te,
a trgati jih — se ne sme:
saj cvet odtrgan ne duhti,
temveč se v roki posuši!
Teh cvetov trgati nikar,
ker jih rodi ljubezni žar.
Prikljije nov cvet iz zemljé,
vzcvetelo več ne bo srce.

Le poj!

Le poj, Gruzinka, dalje poj,
nikar se mene nič ne boj!
Iz daljnje zemlje potnik mlad
poslušam tvoje petje rad;
saj tvoj mi glas spomin budi
na prejšnje, meni srečne dni.
Pač tudi jaz sem pel nekđaj
tako, kot poješ ti sedaj,
ko cvéla še mi je mladost,
ko cvéla še mi je radost.
Ne pojem več jaz od takrat,
poslušam vendar petje rad;
ob njem spomin nekđanjih dni
izvablja solze mi v oči;
pa to ni solza bolečin,
rodi jo prejšnjih dni spomin.
Solz takih se nikar ne boj,
Gruzinka, le veselo poj!

Človeško srce — knjiga.

Odprta je knjiga človeško srce,
v njej črke rdeče in vroče,
katere vsak človek prav dobro umé,
kdor knjigo le brati to hoče.

A redki so, kateri to knjigo bero,
le gledajo jo na vezavo;
če vidijo njeno obleko krasno,
po svetu nje trobijo slavo.

Toda če vezava po vseči jim ni,
v kot vržejo jo zaničljivo;
da tamkaj med staro naj šaro strohni,
o njej govore prezirljivo.

A lahko, da knjiga zavržena ta,
nekrasnih platnic in nečedna,
od one, ki krasno obleko ima,
več mnogo, premnogo je vredna.

Ko torej prebirate knjigo srca,
na njene platnice ne zrite,
temveč le na to, kar ta v sebi ima! —
Berite to knjigo, berite!

Pomladi.

Vrnila spet se je pomlad,
spet log in gaj cveti,
iz cvetnih, pisanih livad
spet pesen se glasi. —

Kaj mi pomaga cvetje to,
če meni ne cveti,
kaj mi pomaga petje to,
če drugim se glasi?

Slavko.

Pesmica „Le poj!“ je pač vsem ugajala
in je res ljubezniva. Samo takega ponav-
ljanja nimamo radi, kakor je:

Ko cvéla še mi je mladost,
ko cvéla še mi je radost.

Mlade pesnike prosimo nujno, naj nikar ne
kopičijo brezpotrebnih besed. Le jedno —
dve mašili, pa je lepota pokončana. Tretja
pesmica obdeluje težaven predmet, kateremu
pesnik ni kos. „Pomladi“ je nekam čudna.
Zakaj pa pesniku ne cveti (!) pomlad, zakaj
se „petje drugim glasi“ in ne njemu? Ali
je pesnik morda v ječi? Kolikokrat greše
naši mladi pisatelji in pesniki proti jasnosti!
Kar ni jasno, kar ni umevno, to ni lepo.

L.

Da bo kaj razlike, priobčujemo tu iz ve-
like zbirke raznih pesmij, ki jo je našel
g. V. Kramaršič, to-le pesem. (O zbirki sami
bomo pozneje govorili.)

Pohorski kmet.

Od pohorskih kmetov vam hočem zapet',
kak' mor'jo pri delu veliko trpet'.
Ma žage in mline in vel'ke planine,
po osem volov, zraven tolarjev stov.

Kak' hitro petelin en mal zakriči,
že Pohorc družino na polje podi;
si froštik pripravlja, vozove popravlja,
volar si pa volc na pašo goni.

Ob petih že froštik na mizo tišči,
ob šestih že tam po planinah vrešči;
si seka 'no žaga, 'no plohe prilaga,
grmi pom pom pom prot' žagi navdom.

Do žage privleče, spodaj zvali,
'no jopič dol' sleče, k' se močno poti;
od truda sopiše, z rokavom se briše,
ker robca al' tihelca v aržetu ni.

Po žagi pa žagmošter glasno sviži,
sam sebe ne čuje, ker voda troši,
si žago vglihava, po deski vrezava,
da jezbec, lisica v pečovje zbeži.

Kmet deske nabaše vsak voz petdeset,
'no vole napreže, pa vklene jih spet.
„Ihc plavec, hajc muri“, tak' z gajžlo jih kuri,
„Hanasja, hajc, hajc“, kar moreš, zdaj vlajc.

V četrtek si deske na trg pripelja,
jih purgarjem drago za d'narje proda;
d'nar v tihel zavije, jih nekaj zapije,
v soboto po noči prot' domu ravna.

Po poti si poje: Juhe, hola, draj“,
'ma jopič čez ramo, klobuček v en kraj,
tok k domu prikima, se lepo naštima,
de ženko zbudi, večerjo dobi.

V nedeljo brez skrbi počiva do dne,
za froštik se mesa in štrukljev naje;
ga žeja obdaja, prot' birtu perhaja,
se vina napije, ker vode ne sme.

V nedeljo prot' cirkvi tobak prikadi,
pod lipo zeleno se v senco zvali;
se tam oddihuje, tobak nadevuje,
ko vkup odzvoni, še tobakec kadi.

Kedar mešnik pristopi in pozvoni,
se Pohorc počasi proti cirkvi ravna;
še zunaj postaja, je takega kraja,
de njemu za pridgo veliko — nič ni.

Kedar pridgar pijance zadevajo zlo,
pri vratih Pohorc zviija z glavjo:
„Ne mor'jo živeti, pijancev trpeti:
sami ga pa koj. popivajo zloj.“

Po maši pa Pohorc spet v lituš hiti,
po mizi vrezava, duhovne roti:
„Po kanceljnu krega, pijance zadeva,
gospod ne ve, kaj člov'k trpi.

En kmet po cel teden v planini trpi,
de si še kak krajcer k nedelji dobi;
cel teden voluje, v planini ležuje
v nedeljo pa v cirkvi zadremlje, zaspi.“

Nek paver cel teden v bircavzu sedi,
v nedeljo pa gvišno k' domu beži;
po leti pa vala se tam,
po zimi na peči, al' kje mu je.

Kedar pa segocjon z grešine dobi,
tak cokle zadrevi, pod klop zakadi,
'no škornje obuže, gospočko germuje,
ves vmazan, 'no rusast v grešino leti.